

Віталій Ангеліс

**ЧИТЕЦЬ.
СІМ ДНІВ У МАЙБУТНЬОМУ**

Київ

УДК 821.161
А646

Ангеліс В.

А646 Читець. Сім днів у майбутньому : роман. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2021. — 236 с.
ISBN 978-617-520-151-0

Здавалося б, що дивного може статися в повсякденному житті таксиста? .. та чудеса трапляються, і чим більше ми в них віримо, тим яскравіше вони проявляються в повсякденному житті.

Віктор Голта — на вигляд звичайна людина. За плечима «багате» минуле. Проїшов Афган, пережив бурхливі 90-ті, заробив і втратив мільйон, знає як це проливати чужу кров і багато іншого, але з віком став розсудливим, щасливо одружився, виростив дітей.

Начебто життя налагоджено, все тихо-мирно, працює таксистом ... Але не тут-то було: раптово йому являється Ангел і відзначає його особливим Знаком, вручає Дар. Відтепер Голта — Читець, йому дано «читати» долі, і Віктор починає новий шлях. Можливість зазирнути за межу часу, кардинально змінить головного героя і долі тих людей, з ким, йому доведеться стикнутися. Щира і прониклива розповідь, розповідь, які труднощі герою доведеться подолати, і яку ціну він заплатить за отриманий дар.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-151-0

© Ангеліс В., 2021

© Видавництво Ліра-К, 2021

Ангел. Погатовок

Чи замислювалися Ви коли-небудь про те, навіщо Янголи спускаються з небес на землю? ... навіщо, перетинаючи кордони духовного буття, приходять в наш світ – матеріальний?

У висях Небесних безмовність. Мерехтять зорі. Небо в безтурботному спокої. Тихо пливуть хмаринки, ковзаючи по небу, неквапливо линучи вдалечінь.

Десь там, долі, пробуджуються міста, оживає метушня, а в піднебессі спокій та тиша. Промені сонця, що сходить, вирвавшись із-за обрію, висвітлили небосхил. Народжувався новий день.

Над хмаринкою, блиснувши яскравим, білим світлом, з'явилася й засяяла «зіронька».

Рух у Небесах на мить зупинився. Хмари, пропливши вдалечінь, немов підкоряючись наказу, почали повертатися. Небо, до цієї миті ясне, закривалося хмарами, що все прибували й прибували. Уся ця сила-силенна збиралась навколо сяйва, ніби ховаючи його, зливаючись у суцільну безкрайню білясту пелену.

Зоря, блиснувши, засяяла. Крізь білі клуби хмар, немов кола по воді, пройшли смуги світла небаченої краси з райдужними переливами. На місці спалаху з'явилася майже невидима, ледь-ледь помітна, прозора куля. Промінчики світла, ніби падаючі краплі, що скочуються по скляній поверхні, траєкторією вимальовували її округлість, окреслюючи контури цієї майже незримої сфери. Рап-

том зчинився шум з неба, ніби від сильного вітру. Усередині кулі почали зароджуватися іскри спалахуючих електричних розрядів.

Посеред грозових хмар спалахнула блискавка. Сліпучий зблиск, стер фарби навколишнього світу. Не стало видно ні землі, з її різноманіттям барв, ні блакитного неба, ні безлічі хмар. Залишилось тільки біле, мов сніг, світло, посеред якого почався мерехтливий рух, що нагадував помах крил птаха. За мить виразно проявилися обриси постаті....

Явився Янгол. Крила Його були розкриті й піднесені. Одяг іскрився і виблискував наче сніг, а обличчя сяяло.

Помах крил... Простір навколо замерехтів та заблищав. З'явилися тисячі райдужних променів, що створили відчуття стрімкого польоту. Ангел ступив уперед і склав крила. Рух блискавично спинився. Сліпуче сяйво, випромінюване Святим, вбуло, в маліло, повертаючи світу природність форм та фарб. Мерехтіння зникало. Проявлялися предмети земної реальності.

Небожитель стояв посеред звичайної кімнати, спальні. Ліжко, меблі і навіть стіни, набували чітких обрисів, хоча все ще виглядали нереальними, мерехтячи, немов просякнуті блискучим сяйвом, що сходило від Посланика Небес.

Янгол зробив кілька кроків уперед і приступив до ліжка, на якому тихо спав сивоволосий чоловік. Підняв праву руку, і небесно-блакитного кольору вогонь спалахнув у розкритій долоні. Святий з'єднав воєдино пальці ... полум'я перетворилося на перо. Нахилившись, Янгол підніс руку до голови чоловіка й шість разів торкнувся палаючим пером чола. Закінчивши, Небожитель відняв руку і випростався. На лобі чоловіка палахкотіли, опромінені небесним полум'ям, шість літер слова:

Митець

Янгол підвів обличчя до Небес і високо підніс руки. Крила стрепенулися і з шумом розкрилися. Тіло Небожителя знову спалахнуло сліпучим сяйвом. Літери, накреслені на чолі чоловіка, змінили колір й запалали криваво червоним. Лице, до цих пір безтурботне й спокійне, скривилося від болю. Полум'я розросталося й обіймало голову

чоловіка. Янгол ще раз змахнув крилами ... Літери, ніби розбуджені вулкани, розкрилися й вивільнили вогонь. Полум'я вирвалося, і вдарило стовпом в стелю, заливаючи кімнату ....

Голта прокинувся. Розплющивши очі, він сів на край ліжка і, ще не прийшовши до тями, оглядувався навколо. Частина свідомості все ще продовжувала залишатися «десь там, у вогні», в іншій реальності. Судомно потерши обличчя руками, повернув голову й подивився в дзеркальні двері шафи, бажаючи переконалися, що не горить. У відображенні він побачив, сухого, жилявого сивочолого чоловіка із заспанним лицем. Обличчя, вкрите першими глибокими зморшками, здалося чужим.

«Це я?» — промайнула думка.

Тільки-но прокинувшись, душа ще не впізнавала себе в людській подобі. Вдивляючись у дзеркальне відображення, Голта намагався впізнати себе.

Віктор Голта був людиною немолодою, йому було вже за п'ятдесят. Хоча він і виглядав молодшим за свої роки, але все ще не звик бачити себе сивим, і зі старечими зморшками. Вдивляючись у віддзеркалення, Голта потроху при звичаювався до реальності. Свідомість прояснювалася. Залишки страху, тріпотіння й захоплення розчинялися. Глибоко вдихнувши, він підвівся і неквапливо вийшов з кімнати. У квартирі, колись повної дітей, дитячого сміху й шуму, Віктор був сам.

Покритий вогнем

Прийшовши до тями і остаточно прокинувшись, Голта взяв телефон і подзвонив дружині.

— Кохана, привіт! Як ти? — швидше за все, відповідь була короткою, оскільки він заговорив далі. — Слухай, мені такий сон дивний наснився ... Все було таким реальним, що до сих пір відійти не можу. Я ніби й досі ще там, уві сні ... Наснилося, що був у вогні ... Ні-і-і, не горів, був усередині вогню, але не горів, то ж бо й воно! Відчуття дивні ... Що?.. Ні, ніякої тривоги, жодних страхів, на-

віть навпаки, доситьприємнівдчуття. Слухай, а ти там, взагалі, говори можеш?.. Добре. Тоді швидко. Пам'ятаєш, я тобі колись розповідав, як горів у гвинтокрилі в Афгані?.. Так ... Так ... Про Георгія, так ось це було щось схоже. Ті самі відчуття ... Добре, Коханочко, давай працюй. Увечері розповім детальніше. На все добре. Цілую.

Закінчивши розмову, Голта пішов до ванної кімнати. Прогнавши залишки сну, постоявши під крижаною водою, вийшов свіжим та бадьорим. Зварив кави, сів з філіжанкою за стіл і про щось зосереджено замислився, напружено зрушуючи бровами. Раптом різко встав і пішов до кімнати сина.

Дембельський альбом, у вигляді великої книги, обтягнутої червоним оксамитом, припадав пилом десь на верхніх полицях шафи. Голта не любив згадувати службу в армії і довгі роки не брав пам'ятку до рук, але сьогодні з'явилася потреба воскресити деякі події. Знайшовши альбом, відкрив першу сторінку ...

— Невже це я? ... Як з іншого життя. Майже сорок років ...

З пожовклої картки, видрукуваної на товстому фотопапері, на нього, посміхаючись, дивився бритоголовий хлопчина, хвацько закинувший автомат Калашникова на плече ...

Перший раз, Віктор побачив свої руки «палаючими», не в тій історії з гелікоптером, про яку згадував у розмові з дружиною, а трохи раніше. Це сталося на другий день, як його, солдата строкової служби, відправили в Афган.

В армію Голту призвали восени 1982 року й разом з іншими хлопцями призову відправили до Афганістану. Іл-76 доставив новобранців до аеропорту «Баграм». Прибуле поповнення посадили на машини і в супроводі БТРів повезли до безпосереднього місця служби. Дорогою й сталося те, що так напружено намагався згадати Віктор.

Пролунав потужний вибух. Бронетранспортер, який очолював колону, підірвався на міні. Машини зупинилися. Почався обстріл. Тріскотня автоматів та кулеметів зачулася з усіх сторін. Брезенти, що покривали вантажівки, ніяк не могли захистити хлопців, сидівших всередині, від неминучої смерті. Кулі, прошиваючи тенти й ли-

шаючи по собі наскрізні діри, приносили смерть. Новобранці в паніці почали швидко вистрибувати з машин і, розбігаючись, ховалися хто де міг. Вчасно. Хлинула мінометна «злива». Оглушливі вибухи рвали землю, підіймаючи хмари пилу. Міни сипалися градом...

Хлопці здебільшого тільки-но з «гражданки», діти ще. «Вчора» ще в школу ходили, та морозиво на перервах їли, а тут — міни. Стрілянина, крики, зойки, смерть, розірвані тіла та кров...

Голта, безвусий юнак — Вітьок, їхав в останній машині. Коли почався обстріл і вантажівка зупинилася, він вискочив з кузова й погіг, та не встиг зробити й п'яти кроків, як тіло жбурнуло вбік вибуховою хвилею. Поруч розірвалася міна. Пролетівши кілька метрів не торкаючись землі, він впав навznak, розкинувши руки...

Перед очима пливли хмари. Тиша ... Отримана контузія «вимкнула звук». Забруднене пилом та гаром спітніле обличчя хлопчини, спрямоване в небо, висловлювало тільки одне — жах. Піднявши голову, що розколювалася від болю, Вітя широко розплющеними очима подивився вперед себе ... Те, що він побачив, свідомість відмовлялася сприймати за реальність. Смерть, смерть, смерть ... Костлява, розгулявшись, бенкетувала, вганяючи в тіла хлопців осколки мін, кулі та метал. Смерть збирала врожай.

Сповнений страху, підпорядковуючись звіриному інстинкту самозбереження, Вітя поповз ... Опинившись під бронетранспортером, він обхопив руками колесо й, притиснувшись до нього усім тілом, завмер. Юнак, божеволів ... Навколо лежали мертві тіла хлопців. Вони ще вчора пили кимось непомітно пронесену горілку і, не перестаючи реготати, травили анекдоти ... нині лежали мертвими. Застиглі очі, розірвані тіла, кров рікою, рани. Машини горіли, земля здіймалася від вибухів, кулі цокотіли по металу ... Від жаху хлопець мало непритомнів, а тіло й розум ціпеніли. Усе сильніше й сильніше притискуючись до колеса, витріщаючи очі, він дивився на бенкет розгулявшоїся смерті й кам'янів.

За два метри, впав Дімка-музикант. Хлопця обляло палаючим паливом вибухнувшого бензобаку машини, і хлопець палав наче факел. Скорчившись від болю, хлопчина бився об землю і кричав «не своїм голосом» ... захрипів, замовк і став нерухомим. Дімка ... Який хлопець! Веселий, щирий, відкрита душа ... лежав безмовно й горів.

Від вогню шкіра чорніла, тріскалася, оголюючи криваве м'ясо. Вітя дивився на вогонь, згораюче людське тіло й, холодіючи від страховиддя, неусвідомлено заворушив губами, промовляючи:

— Господи... Господи... Господи!

Швидше за все, саме тоді в його голові щось і «переклінило».

Голта «загорівся». Руки по лікті запалали смарагдового кольору полум'ям. Відірвавши погляд від згораючого Дмитра, він, збожеволілими очима розглядав вогонь що палав на його долонях і, знавіснілий, навіть не кричав, а тільки, розкривши рота, хрипів. Витріщаючись на «палаючі руки», юнак здригався й, здавалося, втрачав розум. Віктор перестав сприймати навколишню дійсність і перестав думати. Не було запитань: чому від вогню не обвуглюється шкіра на пальцях?... чому не боляче?... чому вогонь зеленого кольору?... Жодних запитань і ніяких думок... витріщався та кам'янів...

Голта закрив альбом, поставив на місце, і повернувся на кухню. Сидячи з філіжанкою кави за столом, він продовжував згадувати, як після закінчення обстрілу офіцери «віддирали» його від колеса бронетранспортера, в яке він тоді вп'явся. Тіло застигло й задерев'яніло, а хватка була настільки «мертвою», що «відірвати» виявилось складно. Коли його таки «відерли» та привели до тям, руки виявилися неушкодженими, та без опіків...

Не любив Голта згадувати армію, а по демобілізації намагався зробити все можливе, аби забути службу, як страшний сон. Сам не згадував, начебто й не було нічого, блокуючи спливаючі спогади, та й іншим забороняв будь-які розпитування, припиняючи розмову на корені.

Одного разу, після повернення додому, Віктору приснився сон. Наснилося ніби за ним приїхав чорний «воронок», і люди у формі забрали його з дому. На запитання:

— Куди везете?

Отримав відповідь:

— Знову в армію...

У ту ніч Голта прокинувся в холодному поту, а тіло трясло й лихоманило. При одній думці, що заново доведеться переживати усі ті жахи, стало зле.

Сьогодні ж, Віктор сам захотів згадати те, що так довго лежало захованим у зачинених куточках пам'яті. Образи хлинули лавиною, витягуючи ланцюжком один спогад за іншим. Два роки — як ціле-цілісіньке, окреме життя.

Згадана у розмові з дружиною історія, трапилася набагато пізніше, майже на при кінці служби. Побратима за часів армійської повинності звали Юрієм. Ім'я — Георгій, він прийняв пізніше, по демобілізації, після постригу в ченці.

Хлопці змужніли. З жовторотих пацанів перетворилися на чоловіків, «поноухавших пороху». З огляду на особливості місцевого ландшафту — перевали та ущелини — деякі бойові завдання виконувалися тільки за допомогою гелікоптера, так що вильоти на «вертушках» були справою звичайною. Багато разів Віктор з Юрієм вже літали посеред цих скель.

В той день вилетіли двома гелікоптерами. Жартували без угаву. Сенс нервувати? Сів у «вертушку», то поки летиш — твоє життя в руках долі. Помітити схованого в каменях одного, або навіть групу моджахедів нереально. Усі це розуміли, тому з часом і переставали «паритися» цього з приводу. Смерть поруч. Хвилини за двадцять «вертушки» увійшли в ущелину. Справа, зліва — прямовисні скелі, як зрізаний багатощаровий кам'яний пиріг. Постріл ... Ракета, випущена з комплексу «Стінгер», потрапила в гелікоптер, що летів поруч. Смерть хлопців у тій машині була миттєвою. Вертоліт, в якому знаходилися Віктор з Юрієм, обстріляли зі стрілецької зброї. Кулі заокотіли по металу, прошиваючи наскрізь неброньовані частини корпусу. Половина хлопців загинули в лічені секунди. Гвинтокрил підбили, він задимився й почав падати.

Голта, після удару гвинтокрила об землю, залишився живим. Прийшовши до тями й усвідомивши, що «дихає», обмацав тіло. Жодного кульового поранення, хоча й був уесь у крові. Ніс розрубаний, щоки порвані, порізи, права нога зламана ... Злетіла з голови каска, з отвором від кулі та вм'ятинами від ударів, валялася поруч явним свідком його порятунку. Перебуваючи в шоці,

Голта почав повзати по збитому вертольоту, обмацуючи залиті кров'ю бездиханні тіла хлопців, численно продирявлені кулями. Усі були мертві. Підповз до Юри. Залитий кров'ю земляк лежав, ніби мертвий. Численні поранення, вирваний шматок стегна кулею великого калібру, посічене тіло ... Обхопивши обличчя товариша, Віктор почав несамовито його торсати. Земляк застогнав, подаючи ознаки життя, не приходячи до тями.

З'явився стійкий запах гасу. Паливо з розбитого бака стікало по борту, утворюючи калюжу. Щитки приладів коротили, викидаючи на коліна мертвих пілотів снопи іскор. Комбінезони вертольотників загорілися. В кабіні спалахнув вогонь. Усвідомлюючи небезпеку, Віктор вирішив якнайшвидше вибратися з розбитої бойової машини та віднести пораненого як найдалі. Намагаючись витягнути Юру, Голта вхопився за плечові лямки бронежилета приятеля й став ногами на землю. Тут же й упав, завалившись коло вертольота разом з побратимом. Усвідомивши, що нога зламана і йти він не зможе, Віктор, чіпляючись за каміння, поповз, відтягуючи товариша. Від «шарпання», Юра опритомнів. Тіло хлопця було покалічене, і він, повернувшись до тями, закричав від болю й завив. Вітя, не звертаючи уваги на стогін земляка, тягнув пораненого все далі й далі. Вертоліт спалахнув. Полум'я, піднявшись горою, вдарило жаром. Голта розвернувся й подивився на смертоносний «факел». Полум'я розросталося. Обпікало обличчя. Віктор побачив палаючі тіла товаришів, що залишилися всередині гвинтокрила, дивився, як згорає та обвуглюється їхня шкіра, як згорають обличчя, й подумав:

«От і все ... ось вона, Смерть ... Зараз бахне ... там такий боєкомплект ... це кінець... ми надто близько, розрив нас неодмінно вб'є!»

Вертоліт вибухнув.

Смерть дихнула Віктору в обличчя.

Забруднені кров'ю руки Голти «спалахнули». Вогонь запалав, піднявшись до півметра. Юра лежав з правого боку на грудях, і Вітя вирішив відсунути пораненого, щоб той не загорівся, але ... вогонь «перейшов» на товариша й, рухаючись, немов живий, поповз до його голови. Коли полум'я покрило Юрія, то почало збиратися на чолі й розливатися в щось схоже на знаки ... ні не

знаки, швидше — літери. Розібрати вдалося лише тоді, коли язички полум'я, розділившись на сім частин, «влилися» в символи й набули чітких контурів. На лобі хлопця, немов кимось написані, горіли сім літер ... їх можна було прочитати. Вітя, сторопілий, не відводячи очей, дивився на чоло товариша й читав. Слово було:

Збивець

Тріск багаття палаючого гелікоптера посилювся, навколо загуло й затріщало... «затріщало» і в голові Голти, й так сильно, що він знепритомнів.

Спогади перервав дзвінок телефону. Взявши слухавку, Віктор відповів:

— Привіт, синку ... Так, усе добре. Зараз на роботу їду. Як там у тебе справи? Як іспити? М-м-м... Вирішиш, і не таке вирішував, так що не хвилюйся... вирулиш... так, звичайно, синку...вчись. Па.

Закінчивши розмову із сином, Голта згадав, що коли дзвонив дружині, не сказав найголовнішого: як уві сні приходив Ангел і про «слово», яке Той написав ... Хоча, по правді сказати, він і сам ще сумнівався й напевно не знав: чи дійсно приходив Посланець Божий, чи то примарилося? «Реальність» пережитого уві «сні» відчувалася реальніше аніж те, що відбувалося з ним нині в цій кімнаті: кава, стіл та цокаючий на стіні годинник.

— ... що означає «Читець»? А якщо це був не сон, і я дійсно сподобився дотику з іншого світу? Що тоді?

Янгольський дотик усе ще відчувався на лобі й наповнював душу тріпотінням та тихою радістю. Лячно, звичайно, усвідомлювати, що Бог тебе удостоїв Своєї милості, адже без Його Волі Небожителі не спускаються на землю ... але й радісно. Страшно, тому що від дотику Ангела грішна душа могла б легкою тіло покинути, а радісно тому, що .... це неможливо пояснити. Душа Віктора була переповнена невимовним щастям. Відчуття таке, ніби хтось у грудях запалив ліхтарика. Думка, що Ангельський дотик — його «особисте» підтвердження існування духовного

світу, захоплювала й розбурхувала свідомість. Ще б пак. Вірити і знати — велика різниця. Знання, що Ангели існують, може радикально змінити життя будь-якої людини.

Голта, задумавшись, сидів за столом і складав найважливіші питання свого життя. Посидівши деякий час у тиші, він вимовив:

— Господи, які у Тебе плани на мене? Хто я в руках Твоїх за задумом Твоїм?

Ранок видався насиченим у плані переживань, і роздумів, але роботу ніхто не відміняв, і час було вже виїжджати. Голта, перервавши роздуми, сказав собі так:

— Чому я? Це не важливо. Зрозуміло одне: я — Читець і, швидше за все, мені доведеться щось читати ... а допоки радітиму з того, що маю.

Подумавши ще трохи, підвів очі до Неба й додав:

— На все Воля Твоя, Господи, бери мене ... я інструмент у руках Твоїх.

Максисст

«А один із тих книжників... спитав Його: “Котра заповідь перша з усіх?” Ісус відповів: “Перша:... наш Господь Бог — Бог єдиний”. І: “Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї!” (Це заповідь перша!) А друга (однакова з нею): “Люби свого ближнього, як самого себе!” Нема іншої більшої заповіді над оці»

(Св. Євангеліє від Марка, 12: 28–31)

Протягом останніх чотирьох років сім'я Голти проживала у Варшаві. Діти, поляки по матері, по закінченню школи вирішили здобувати вищу освіту на «історичній батьківщині» й поїхали першими. Не бажаючи залишатися далеко від дітей, Голта з дружиною потяглися слідом.

Діти досить швидко інтегрувалися в «європейську спільноту» й виявили бажання планувати подальше життя «на отчизні прадідів». Пару місяців тому, обговорюючи на «сімейній раді» «висловлене бажання», родина прийняла таке рішення:

—... якщо вже діти бачать своє майбутнє «тут» і хочуть прийняти належне їм по праву польське громадянство, то подальше життя родини будуватимемо на «новому місці!»

Виходячи з цього рішення, узгодили продати квартиру та все інше майно, що мали «вдома» в Україні, й на виручені кошти купити житло у Варшаві. Процес продажу міг затягнутися на місяці, тому домовилися, що тато, тобто Віктор, поки повернеться «додому», знайде тимчасову роботу й спокійно, не поспішаючи, продаватиме наявну власність. Ось Голта недавно й повернувся

у «свій дім» і жив нині сам у квартирі, що чекала продажу та нових господарів. Працювати вирішив водієм таксі — і при роботі, і графік вільний, і завжди є можливість знайти час під'їхати показати квартиру можливим покупцям.

Працювати таксистом Віктору сподобалося. Більшість із тих, кого йому доводилося підвозити, були досить приємні й милі, як йому здавалося, люди. Раніше Голта ніколи не стикався з таким широким спектром різнопланових особистостей, тому зараз, отримавши можливість, намагався використати цю перевагу повною мірою. Люди зустрічалися дивовижні, часом дивні й кумедні, а часом навпрост «неосяжні персонажі». Такі зустрічі збагачували. Спілкуючись із пасажирами, «суб'єктами з іншого світу», проводячи з ними, нехай навіть короткий час, він — вчився. Кожен був джерелом чогось нового й непізнаного. Знайомлячись із «унікальними», завжди можна було чогось навчитися, щось для себе почерпнути, зрозуміти, «збагатитися».

— Вік живи — вік учись, — говорив він собі, дивуючись, у черговий раз познайомившись із незвичайною людиною, «власником» приголомшливої долі.

Мушу наголосити, що протягом останніх декількох років «процес науки» йшов аж надто активно, і Голта помітно змінювався. Рівень егоїзму та себелюбства в свій час, мабуть, зашкалив, тож життя вказало йому на це. Низка дужих потрясінь та відчутних фінансових втрат суттєво «приземлили» та «протверезили» чоловіка, суттєво розширивши його світогляд. Нині, намагаючись відмовитися від вчинків, продиктованих вимогами «Я хочу», він міняв звичний спосіб життя й змушував себе жити «за заповідями». Нелегка, варто сказати, це «робота» — виправляти власні вкорінені вади, що за п'ятдесят років стали частиною характеру. Це ніби по живому кістки ламати, але процес ішов. Особливими перемогами Віктору поки що хвалитися не доводилося, але «шлях» був прокладений, і «серце» потихеньку змінювалося. З деякими заповідями, такими як «не кради», «не вбивай», «не бажай жони ближнього свого», було відносно ясно й поволі «діло» рухалося. Визначаєш об'єкт спокуси, усвідомлюєш його й за допомогою сили волі не дозволяєш собі робити те, що так хочеться, але заборонено. Куди складніше виявилось із заповіддю

«... возлюби ближнього свого ...», чи, як він собі це розумів: люби людей, з якими ти стикаєшся в повсякденному житті ... Як це зробити? Раніше, він взагалі людей сприймав лише як сходинок, по яких можна піднятися ієрархічною драбиною в бізнесі. Та й взагалі як «їх» любити? Кожен зі «своїми тарганами»... Це Ангели безгрішні, а люди — ні.

Раніше, коли у Голти тільки виникла ця дилема, він розмірковував так:

— Кожен з нас більш-менш, м'яко кажучи, не безгрішний.

Взяти, наприклад, мене. Милий і порядний на вигляд чоловік, а копни по совісті? Подивися в глибину серця ... у-у-у-у... є на що подивитися: підлість, самолюбство, егоїзм, лінощі, жадібність, зрада і так далі. Але ж люди навколо мене здебільшого, такі ж самі «порядні» — єство блудливі розпусники та пихаті зверхники... То кого любити? За що їх любити? Ти їм потрібен тільки, коли у тебе є гроші... справедливо до оточуючих ставитися так, як вони того заслуговують, — просто їх тихо ненавидіти... А як же тоді виконати заповідь «возлюби ближнього»?.. Як «таких» взагалі можна полюбити? Як мене можна полюбити? Виходить добре, що ми живемо в невіданні і не бачимо «істинного обличчя» оточуючих нас людей та суті їхніх вчинків? Ми й справді щодня обманюємо й обманюємося... Не звертати уваги? Не виходить. Навпаки. З віком починаєш бачити людей наскрізь, як рентген... Як бути? Як полюбити й виконати заповідь?

Згодом таки Голта для себе цю дилему вирішив. Він поставив собі запитання:

— Що є Людина? Мавпа, що еволюціонувала, як свого часу вчили в радянській школі, чи щось більше?

Як написано в Біблії?

*І створив Бог людину по образу Свогому
й подобі...*

(Буття, 1:27)

Створив!!! То людина — Творіння й нічого подібного до нас раніше у цілому всесвіті не існувало... Ми не «дарвінівські мавпи», ми — «Досконале Творіння» !!! Частка Того, Хто Сам Досконалість ... Любов, Благо, Альфа і Омега. То це грандіозно.